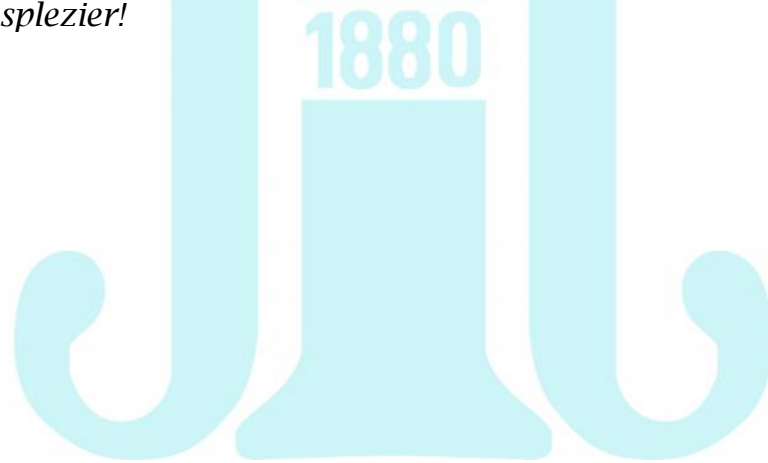

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ELVIRE

monoloog

1880
door

Udo Meiresonne

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.2898

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ELVIRE* op te voeren moet de naam van auteur *UDO MEIRESONNE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2006/220/004
ISBN 978-90-385-09372

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/Udo Meiresonne
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGE

(1 dame)

ELVIRE EVIVA

KORTE INHOUD

Een oudere dame verschijnt op het podium. Het blijkt een gewezen wereldster te zijn, de zangeres Elvire Eviva. Vandaag komt ze voor het eerst sedert jaren terug in een theater. Ze maakt de toeschouwer deelgenoot van haar herinneringen.

1880

(Een oude dame komt op. Ze inspecteert de scène. Ze knikt instemmend en glimlacht. Het staat haar aan.)

ELIVIRE : De theaters van vandaag ruiken nog precies zoals die van vroeger. Nog altijd even muf. Waar je ook komt, in de grootste en meest gerenommeerde zalen van Londen, Parijs of Berlijn, of in het onooglijkste parochiezaaltje op het platteland, overal hangt diezelfde geur. Die van slechte huizen, beschimmelde muren en vochtige kelders.

(Wijst naar achter.)

Daar!

(Gaat terug naar waar ze is opgekomen en ademt diep in door de neus.)

Daar hangt de geur die elke artiest zo goed kent. In de zogenaamde kleedkamer, waar de sterren en de figurantjes zitten te wachten op hun moment van glorie. Waar ze dromen van het applaus dat ze straks gaan verdienen. In een armtierig kamertje, meestal zelfs zonder deftige verwarming.

't is nog niets veranderd, dat merk ik meteen. Ik heb het gemist. Een artiest die de armzalige kleedkamers meer mist dan de podia en het publiek, ik weet dat het raar klinkt. Het stinkt er niet alleen, er is ook nauwelijks comfort, het is meestal niet meer dan een krot, maar precies dat heb ik het meest gemist. Die sfeer ...

Vijftien jaar geleden gaf ik mijn laatste concert. Vijftien jaar geleden hield ik er mee op.

(Loopt naar de zijkant van de scène, neemt de barkruk die daar staat en plaatst de kruk in het midden van het podium. Dan stapt ze tot helemaal vooraan. Plechtig)

Dames en heren: Elvire Eviva!

(Dan doet ze een stap terug, zucht en haalt de schouders op.)

Het was een goed moment om te stoppen, het was genoeg geweest. Het werd tijd om eens aan mezelf te denken. Een mooie oude dag met mijn grote liefde.

Met mijn vierde echtgenoot. Een artiest volgt zijn gevoelens.

Leon was echt een goede mens. Hij was de eerste man waarvoor ik viel, die niet dronk, niet op mijn kosten leefde, niet naar andere vrouwen liep, en niet de ambitie had om mijn impresario te worden. Hij was de eerste die zei: 'Ik wou dat we samen een kind hadden'. Maar daarvoor was het te laat. En toen ik de leeftijd had waarop het wel nog had gekund, was ik alleen maar geïnteresseerd in mannen die dronken, op mijn kosten leefden, naar andere vrouwen liepen en per se mijn impresario wilden worden.

(Loopt tot bij de barkruk en zet haar handtas er op, maar houdt ze nog vast.)

Bovendien: toen ik jonger was, piekerde ik er niet over kinderen te krijgen. Zwanger optreden zag ik niet zitten, en niet optreden al helemaal niet. Voor je het weet is het publiek je vergeten en is je carrière over. Dus schoof ik het krijgen van kinderen steeds vooruit tot 'later'. Maar op een dag word je wakker en realiseer je je dat 'later' al voorbij is. Van uitstel komt afstel.

(Laat de handtas los.)

Anderzijds: wie kan er zeggen dat hij altijd alleen maar heeft gedaan wat hij het liefste deed? Ik heb altijd graag gezongen, van in de kleuterklas. Het schijnt dat ik - zelfs toen al - een liedje maar één keer moest horen, en ik kon het al nazingen. In de juiste toon en met de juiste tekst. En de mensen hadden graag dat ik zong, dus bij iedere min of meer feestelijke gelegenheid klom ik op een stoel of een tafel, en zong de liedjes die men mij vroeg te zingen. En dan kreeg ik applaus en dankte ik mijn publiek met een buiging of een revérence, zoals de grote zangeressen dat deden.

(Maakt een revérence.)

Nadien werd ik door de tantes geknuffeld en zat ik bij de nonkels op de knie en kreeg ik complimentjes voor mijn groot talent.

(Gaat op de kruk zitten. De tas houdt ze op haar schoot.)

Eigenlijk ging het later, toen ik als zangeres overal bekend was, nog altijd zo. Ik zong de liedjes die van mij werden verwacht, nam beleefd en met stijl het applaus in ontvangst, en daarna werd ik altijd wel aan een of andere tafel uitgenodigd. De mannen hadden het graag als ik een beetje met hen flirtte. Mannen zijn gevoelig voor de aandacht van een mooie, jonge dame. Vooral als ze ook nog beroemd is. Zelfs hun vrouwen konden het verdragen. Ze wisten maar al te goed dat hun echtgenoot mij toch niet kon krijgen, maar achteraf gingen ze wel bij hun vriendinnen opscheppen: 'Die Eviva zou wel gewild hebben, maar hij was toch liever met mij.' Ik gunde het hen wel hoor, die kleine overwinning, maar er klopte natuurlijk niets van. Aan de tafels waar ik werd gevraagd zaten niet de mannen die mij konden bekoren. Het waren respectabele mannen, hoor. Vaak zelfs mannen met aanzien, waar ik me steendood zou mee verveeld hebben. Van het soort dat 's avonds thuiskomt en enkel nog zijn voetjes onder de tafel wil steken. Voor wie een vrouw in de eerste plaats een huishoudster is. Zag je mij al wassen en koken voor zo iemand? Ik was zelf nooit thuis! Een burgermannetje was helemaal niets voor mij. Neen, mijn ideale man moest niet saai en braaf zijn, maar origineel en avontuurlijk. En hij moest het niet in zijn hoofd halen van mij een huissloof of -moedertje te maken. Hij moest mij op handen dragen, en voor tweehonderd procent achter mijn carrière staan. Met andere woorden: driekwart van mijn leven liet ik mij in de luren leggen door kerels die te onvoorspelbaar, te lui, of gewoon te dom waren om zelf iets te bereiken, maar wel geslepen genoeg om te snappen dat ze er op de rug van een ander wel konden komen.